

ANTIGONA

Příloha

Vlastnosti Antigony

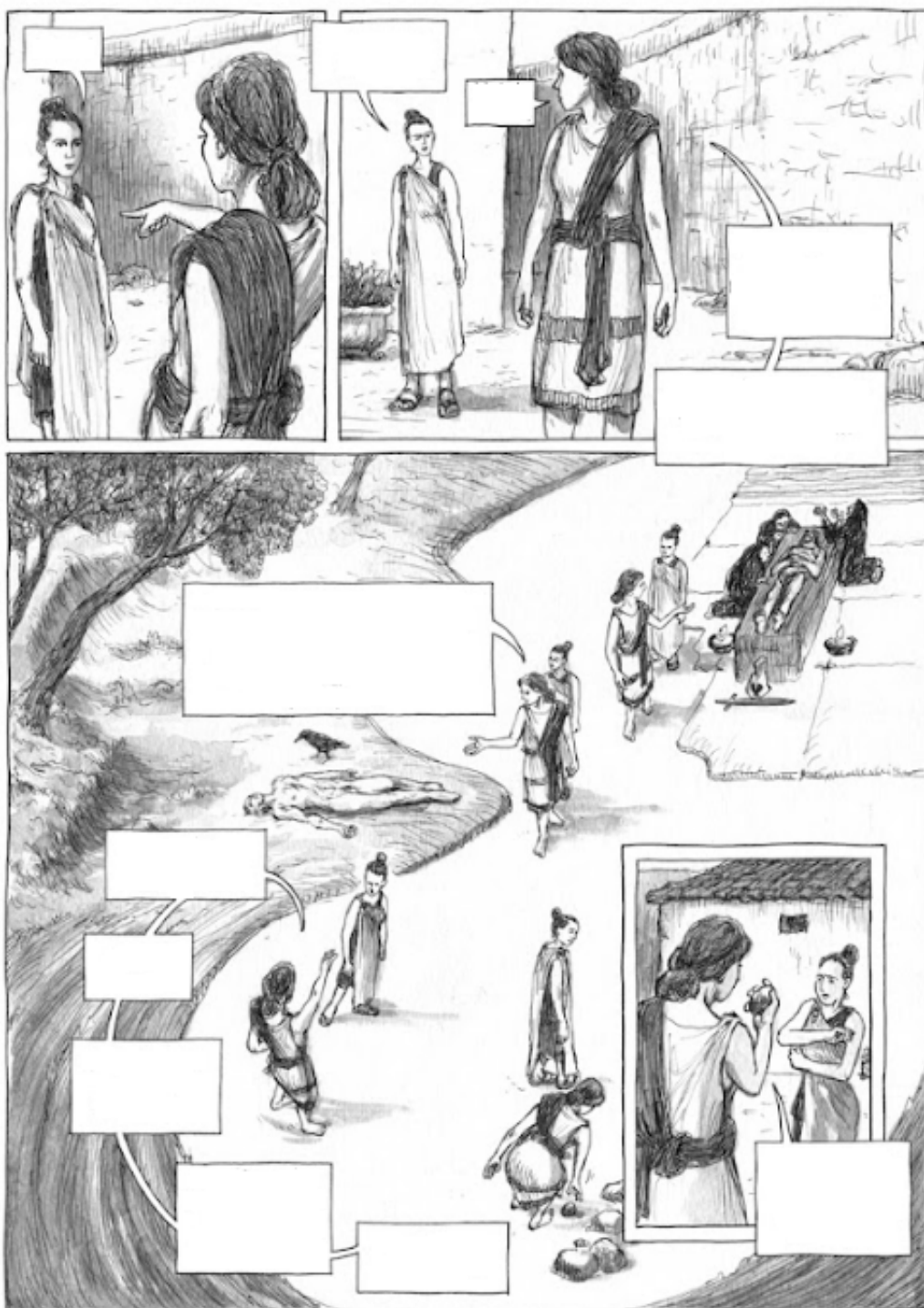

1.

Antigona: Isméno, sestro! Přítelkyně jediná!
Co zahynul náš otec Oidipus,
nás dvě tvrdý hněv bohů stíhá
rána za ránou. Či víš snad o něčem,
co bolí, uráží, co pokořuje,
abychom my nešťastné
tak nebo onak toho nezakusily?
Dnes opět nová pohana:
Jak pohlížíš na zákaz, jejž dal
Kreon obci ohlásit? Slyšelas o tom?
Či ti dosud neřekli, jak má náš bratr
ještě dál být hanoben?

2.

Antigona: Náš dobrý Kreon tento zákaz vymyslel
a zvláště kvůli mně a tobě – ano, kvůli mně!
A teď sem přijde připomenout osobně
svůj nový zákon, pokud kdo ho neslyšel –
tak nesmírně mu na té věci záleží!
Kdo by se vzepřel a ten zákaz přestoupil,
veřejně za to bude ukamenován.
Tak je to tedy. Musíš nyní ukázat,
jsi-li svých předků hodna nebo nehodna.

Isména: Ty bláhová, když takhle se to zapletlo,
jak dívčí rukou mohu já tím uzlem hnout?

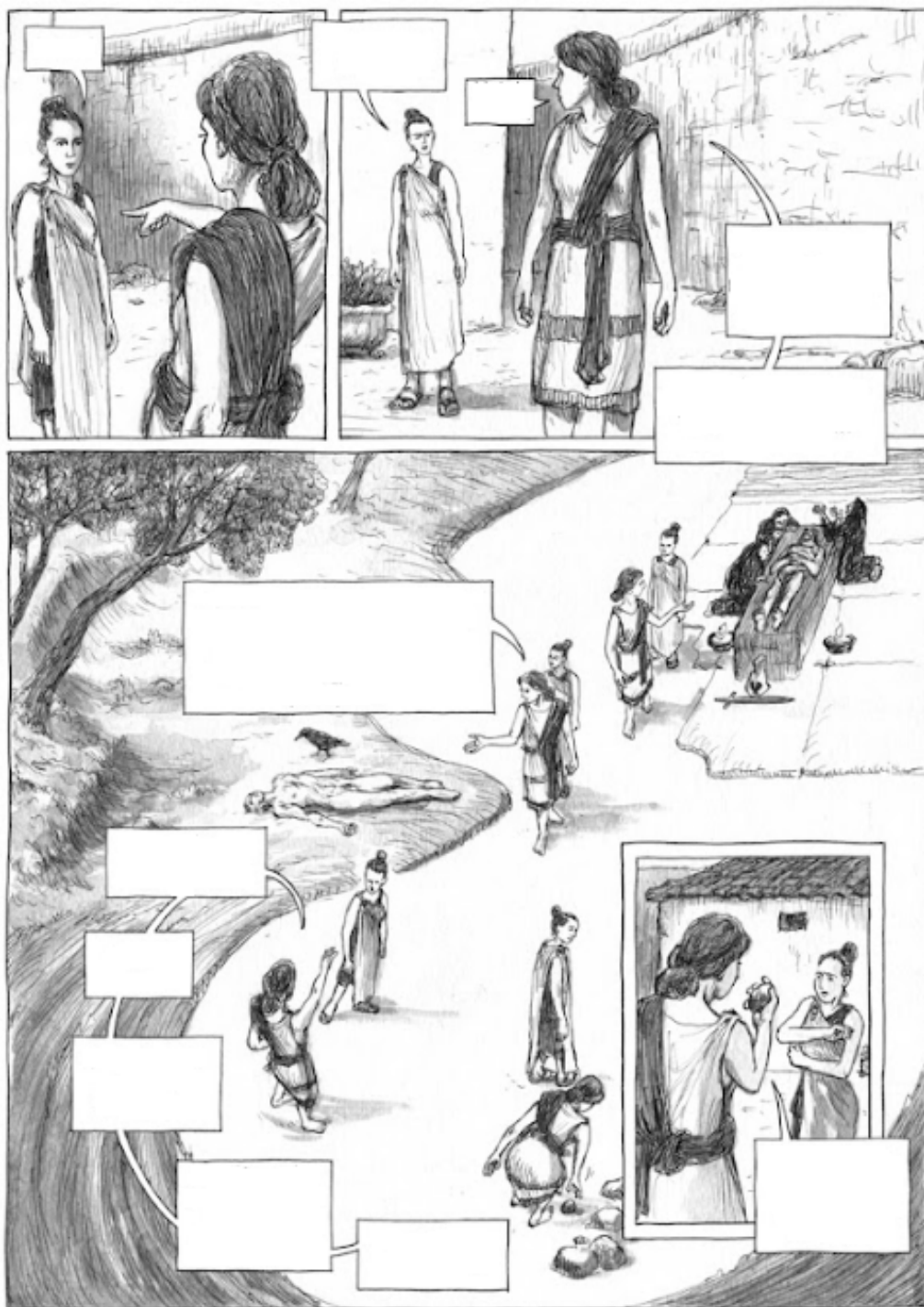
Antigona: Pojď se mnou, jednej, pomoz mi v mém úsilí!

Isména: A v jakém vlastně? Čeho se chceš odvážit?

Antigona: Pochovej se mnou tělo toho mrtvého.

Isména: Ty ho chceš pohřbít? Sama, proti zákonu?

Antigona: A třeba sama. Ač je bratrem tvým jak mým.

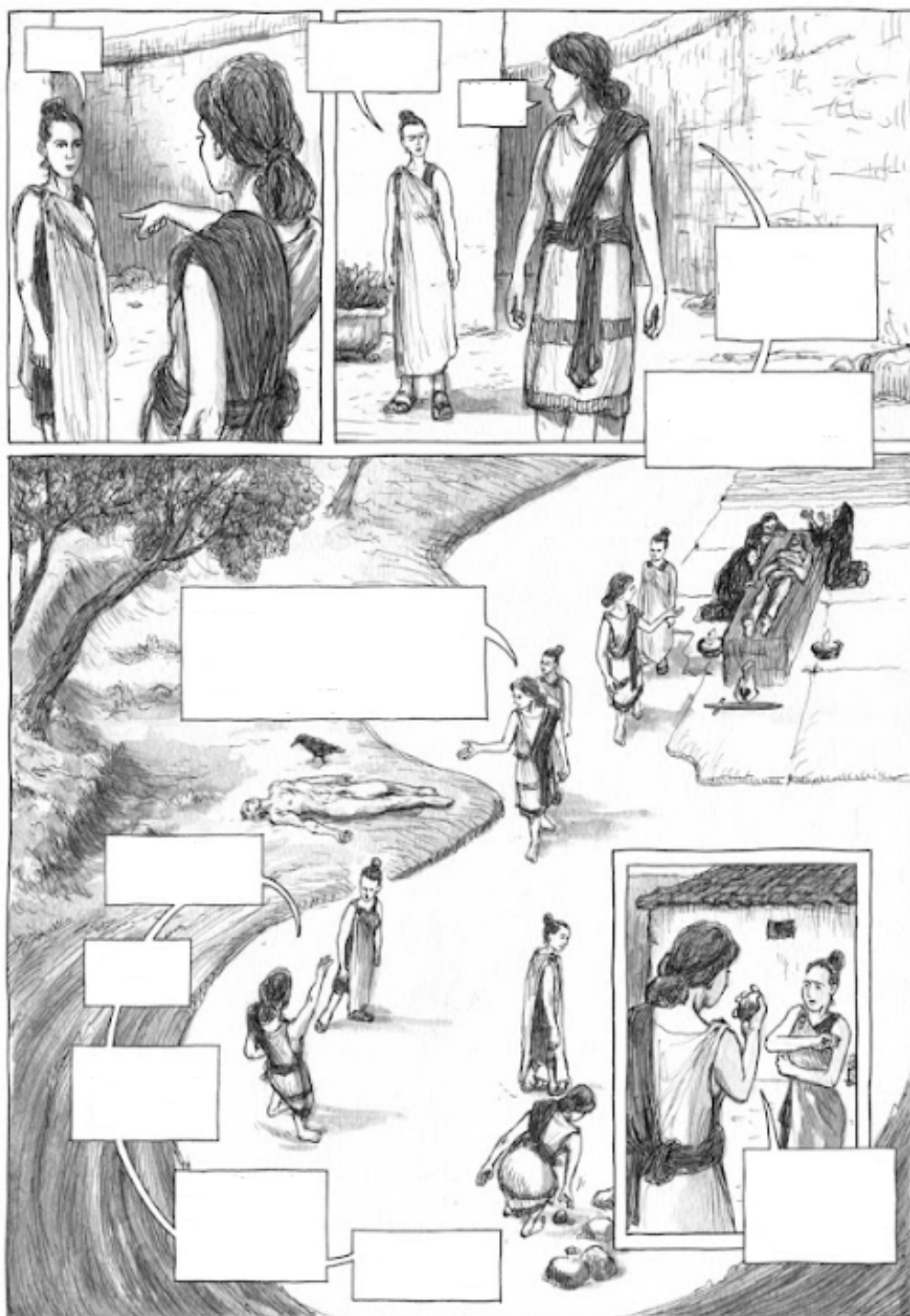

3.

Antigona: Neprosím se tě. Ani kdybys chtěla jít,
já nyní bych tě k svému činu nevzala.
Dělej, jak myslíš – bratra pohřbím
stůj co stůj. A jestli při tom zemřu,
krásná bude smrt. Drahému bratru
drahá za svůj zbožný čin,
tam budu ležet s ním. A mnohem
lepší jest těm mrtvým pod zemí být milé
než těm zde. Tam totiž budou navěky.
A ty, když chceš, měj v neúctě,
co bozi přikazují ctít.

Isména: Já ctím své bohy, jenže nemám tolik sil,
abych se postavila vůli občanů.

4.

Antigona: Máš plno výmluv. Ale já jdu za
bratrem a vlastní rukou
mohyly mu nasypu.

Isména: Ty ani nevíš,
jaký o tebe mám strach!

Antigona: O mne se neboj.
Spíš se starej o sebe.

Isména: Tak aspoň ať se o tom nikdo nedoví!
Na moje mlčení se můžeš spolehnout.

5.

Antigona: Jen to jdi říct. Jen to rozkřič naplno!
Bude to lepší než tvá němá zbabělost.

Isména: Ty jenom hoříš, kdežto po mně
běhá mráz.

Antigona: Tím spíš se líbím,
komu zalíbit se mám.

Isména: Kéž se to zdaří! Ale je to nemožné!

Antigona: Ať je či není, zkusím všechno,
co se dá.

6.

Isména: Proč ale dělat, co je předem nemožné?

Antigona: Takovou řečí se mi navždy zošklivíš –
a plným právem i tam tomu mrtvému.
Ne, už mě nech, ať zkusím za své
bláznovství, co přijít má. Nic víc už
zkusit nemohu, než zemřít. Budiž!
Byla by to krásná smrt.

Isména: Když tedy musíš, jdi.
/Antigona odchází./
Ach, jak tím bláznovstvím,
tak plna lásky, umíš lásku probouzet.

